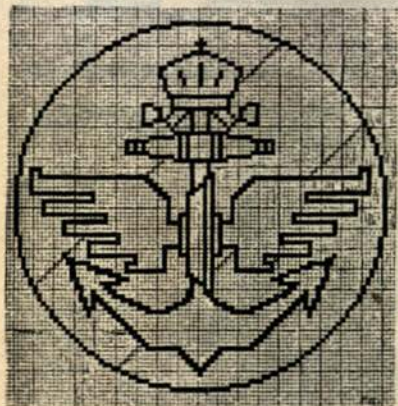

РЪЧНА РАБОТА

Емблемата на железни-
чаригъ
Възглавничка (гобленъ)

отъ художника Георги Цапевъ

Пояснение на цвѣтоветъ:

1. Крилцето, короната и висулките на короната: пълнежъ съ златисто жълто.

2. Котвата и кръстачката и: пълнежъ съ небесно синьо.

3. Отдире фонътъ: бѣло, зелено и червено (триколюренъ пълнежъ).

4. Контурата черна.

5. Полето, извънъ кръгътъ, пълнежъ съ цвѣтъ, споредъ гарнитурата на предметитъ ви, кждето ще бжде поставена възглавничката.

Борисъ и Петъръ бѣха приятели отъ детинство.

Единъ день, когато тригълнитъ шапки и дървенитъ сабли бѣха станали непотрѣбни и за двамата, тѣ си подадоха ржка, простиша се и всѣки тръгна по своя пжтъ.

Сждбата, обаче, бѣ решила да ги срещне още веднажъ презъ живота имъ.

Следъ много години, презъ една безлунна зимна нощъ, Борисъ почука на вратата на една богата кжща.

Когато стопанинътъ откряна вратата и освѣтли лицето на неканения гостъ, той вдигна ржката си нагоре, готовъ да заругае, но веднага се сепна и извика отъ очуда:

— Боже мой, та това си ти, стари приятелю!...

Утро надъ Родината.

Родино, ти си тъй прекрасна надъ твойта ширъ, кога заблѣсти зората — и съ усмивка ясна огрѣе твойтъ чудни красоти!

Когато въ утрото подкара овчаря свойто стодо — и звучи гласътъ на медната цафара срѣдъ златопурпурни лжчи.

Тогава млѣква и тжгата, а радостта по твоя ведъръ ликъ, като избранница въ полята те сочи на селяка труженикъ.

И бликватъ сили нови, прѣсни отъ всѣки кжтъ — а твоите чеда, отрудени, деня посрѣщатъ с'пѣсни и благославятъ те въ труда.

Ас. Калояновъ

Знаете ли, че!?

— Голѣмитъ океански паракходни д-ва въвели радио-лѣкарска служба за параходѣтъ, които нѣматъ лѣкаръ. Капитанътъ на парахода може по радиото да поиска съветъ отъ лѣкаря, който се намира въ болницата на брѣга.

— Канадскиятъ милионеръ Х. Дж. Милъ завещалъ около 100 милиона лева на майката, която има 8 деца. Едва ли, обаче ще се намѣри „щастливка“, която да получи това наследство.

— Да, азъ съмъ — отговори тихо Борисъ. — Радвамъ се, че ме позна.

Петъръ неохотно кимна съ глава и после влѣзоха и двамата вжтре.

Борисъ бѣ настаненъ, но за голѣма негова изненада не въ стайтъ на приятельтъ му, а въ една почти гола стая, очевидно, на нѣкой отъ слугитъ на Петра. Той искаше да попита приятельтъ си, какво значеше тази шега, но му съобщиха, че последниятъ си е легналъ вече и никой по това време не може да го безпокои.

Борисъ си легна на коравото легло съ едно леко съмнение, но при мисълта, че той е при своя другаръ отъ детинство, заспа съ сладката надежда, че Петъръ сигурно е искалъ да се пошегува съ него. Нали и когато бѣха де-

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Димчо Дебеляновъ

Роденъ е на 28 мартъ 1887 г. въ гр. Копривщица, а загиналъ на бойното поле на 2 октомврий 1916 г. Написалъ и много стихотворения, които разкриватъ воплитъ на една неспокойна душа, на единъ вдъхновенъ талантливъ поетъ.

Владимиръ Мусаковъ

Роденъ е на 26 октомврий 1887 г. въ София, а е убитъ на 28 септемврий 1916 г. Издалъ е книгата „Кървави петна“ — разкази, въ които се проповѣдва братство и човѣчностъ между хората.

БОГАТСТВО

ца Петъръ често обичаше да се шегува?

На другия день, Борисъ напраздно очакваше да се види съ своя приятель. Слугитъ мълчаливо му донесоха закуската, следъ нѣколко часа последва обѣда, но отъ Петра нито следа. Борисъ, най-сетне изгуби търпение и попита:

— А Господарътъ Ви? Кжде е той? Нима не смѣта, че трѣбва да поговори съ своя другаръ отъ детинство?

Слугитъ равнодушно му отговори, че господарътъ имъ е на работа въ фабриктъ си и че чакъ вечерта ще си дойде. Това така огорчи Бориса, че той искрено съжеляваше за гдето, обикаляйки между народа и поучавайки го да прави добро и почита Бога, — бѣше се натъкналъ на кжщата на своя приятель отъ детинство. Но, въпрѣки всичко, той искаше да остане вѣренъ на себе си и същевременно реши да употребѣи всички добри срѣдства за да обърне къмъ добро, сърдцето на Петра.

Когато вече почна да се стъмва, Петъръ се завърна въ дома си и отиде при Бориса.

— Погледни наоколо и догдето ти стигне погледа знай, че всичко това е мое — заяви той самодоволно на приятельтъ си.

Разказъ отъ
АТАНАСЪ БАКЪРДЖИЕВЪ

— Нима?... — отговори Борисъ — и после тихо добави — колко си беденъ!

— Какъ? — отвърна Петъръ, като разглеждаше отгоре до долу облеклото на Бориса и се чудѣше на думитъ му. — Мигаръ ти си по-богатъ отъ мене?

— Страхувамъ се, че е тъй — отговори Петъръ замисленъ.

— Разбира се — продължи Петъръ, азъ още не съмъ ти казалъ че имамъ две фабрики въ околността, че имамъ стотици чиновници и работници подъ моя власть; че предприехъ постройка на желѣзопътна линия и желѣзницата десетъ години ще работи за моя полза, че ще спечеля милиончета, милиончета... И тогава ще стана неограниченъ въ дѣлата си, ще давамъ своето мнение и ще се налагамъ съ паритъ си.

— Все пакъ ти си толкова много беденъ — отговори неспокойно Борисъ.

Петъръ кипна.

— Е, добре. Нека бжде тъй. Но, между насъ казано, твоята външностъ съвсемъ не оправдава думитъ ти... Най-сетне, кжде е и въ какво се състои твоео богатство?

— Тамъ е всичкото — отговори горчиво Петъръ, че моео богатство ти, може би, никога не ще оценишъ, тъй като и азъ за твое-

Сънь крилатъ

Азъ се казвамъ Сънь крилатъ, вечеръ слизамъ отъ звездитъ, на дечицата съмъ братъ и обичамъ имъ очитъ.

Азъ се казвамъ Сънь крилатъ, неуморно хвъркамъ, хвъркамъ. Само спирамъ край креватъ, де детенце кротко хърка.

И на мирнитъ деца, дето много рано лѣгатъ, давамъ ангелски крила, като птички съ менъ да бѣгатъ.

И тогава волно ний, като леки пеперуди все летимъ, летимъ, до где Слънчо ни събуди.

Въ моя бисеренъ палатъ, азъ не взимамъ забавачки, но за туй е пѣкъ богатъ съ чудно хубави играчки.

Азъ се казвамъ Сънь крилатъ, щомъ си легне Слънчо, слизамъ и до малкия креватъ презъ кумина леко влизамъ.

Щомъ детето кротко спи азъ завързвамъ му крилата и съсь менъ лети, лети при звездитъ въвъ палата.

Азъ се казвамъ Сънь крилатъ, вечеръ слизамъ на земята, а край детския креватъ изъ минавамъ съсь крилата.

Григоръ Угаровъ

то богатство не бихъ дарилъ дори единъ погледъ.

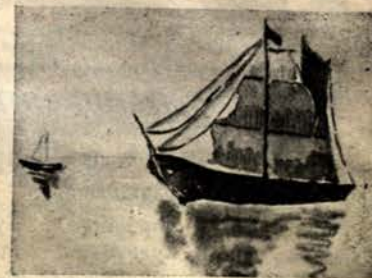
— Но въ какво, най-сетне, се състои твоео богатство? Нима не искашъ да направишъ богатъ своя старъ приятель? — вече насмѣшливо питаше Петъръ?

— Моето богатство е моео сърдце, Петре. Азъ посветихъ живота си за благо на ближния, като раздавахъ сърдцето си учейки хората да бждатъ милостиви.

А ти, кжде и кога си проявилъ тази добродетель? Ти си натрупалъ милиони злато, което злато незабелязано е измѣстило сърдцето ти и вмѣсто него сега блещи парче металъ: студентъ и бездушень.

Петъръ гледаше въ недоумение своя приятель. Той бѣше чуждъ на подобни разговори, но все пакъ, престана да се смѣе,

РИСУНКИ

Платноходка отъ Ив. Лидаревъ

КНИЖНИНА

Излѣзли сж отъ печатъ следнитъ нови книги:

Жителитъ на Парнасъ, стих. отъ Георги Сърненски, цена 30 лв.

Дяволска цѣлувка, стих. отъ Георги Сърненски, цена 30 лева.

Дветъ книги се доставятъ отъ автора, ул. „Позитано“ 3 — София.

Горско дете, разкази отъ Георги Угаровъ, цена 15 лв. Доставка Добр. Чилингировъ, бул. Кн. Карлъ Шведски 37 — София.

Стихотворения отъ Димчо Дебеляновъ, томъ I подъ редакцията на поета Вл. Русалиевъ, цена 25 лв. Доставка Добр. Чилингировъ, бул. Кн. Карлъ Шведски 37 — София.

Препорѣчваме горнитъ книги на нашитъ читатели.

смути се и не знаеше какво да отговори. Борисъ схвана смущението му и продължи по разпалено:

— Азъ отивамъ, старий приятелю и ти вече никога не ще ме видишъ. Но запомни следното: Твоео злато те е направило най-бедния човѣкъ на свѣта. Азъ за пръвъ пжтъ срещамъ беднякъ, като тебе... Защото нѣма по-големо богатство отъ благородното човѣшко сърдце.

Като каза това, Борисъ леко се поклони на приятеля си и мълчаливо си тръгна. Петъръ гледаше стройната и величествена фигура на своя другаръ отъ детинство и когато последниятъ се изгуби отъ погледътъ му, на неговитъ очи се показаха две едри мъчителни сълзи — сълзитъ на разкаянието.